

РЕШЕНИЕ

№ 5566

гр. София, 04.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 13.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **13895** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на [фирма], представлявано от управителя П. Г. В., чрез адв. К., против Решение № 24/04/1/0/03238/3/01/04/01 за налагане на финансова корекция, изх. № 01-2600/4820 от 21.12.2017г., издадено от изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ (ДФ „Земеделие“, ДФЗ).

Според изложеното в жалбата, оспореното решение е незаконосъобразно, неправилно и издадено в противоречие с материалноправните разпоредби и административнопроцесуалните норми. Излагат се подробни доводи за това, че решението не е връчено по надлежния ред на [фирма], поради което то не е влязло в сила и срокът за обжалването му не е изтекъл. Твърди се, че жалбоподателят е уведомен за издаденото Решение № 24/04/1/0/03238/3/01/04/01 едва с полученото писмо изх. № 02-266/3814 от 12.08.2019г., с което е отказано възобновяване на производството по разглеждането на заявка за окончателно плащане № 24/04/1/0/03238/3/01 от 31.01.2017г. Като се позовава на Постановление на СГП от 19.04.2019г. по пр. пр. 9755/2017г., с което е прекратено наказателното производство по ДП № 238/2018г. поради липса на извършено престъпление по чл.248, б. „а“, ал.2 вр. ал.1 от НК и по чл.255 от НК, дружеството - жалбоподател поддържа, че не е налице нито едно от основанията за налагане на финансова корекция и отказване изплащането на безвъзмездната финансова помощ. Подробни доводи се излагат в писмените бележки. Иска се съдът да отмени оспореното решение, като се укаже на

административния орган да възобнови производството. Претендира се присъждане на сторените по делото разноски. В съдебните заседания жалбоподателят се представлява от адв. М., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена.

Ответникът – изпълнителният директор на Държавен фонд „Земеделие“ /ДФЗ/, представляван от юрк. Л., оспорва жалбата, като я счита за недопустима поради просрочие, а по същество - за неоснователна. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, Трето отделение, 51 състав, като се запозна със становищата и доводи на страните и обсъди събраните по делото доказателства, установи следното:

Жалбоподателят [фирма] е подал заявление за подпомагане по подмярка 4.1 „Инвестиции в земеделските стопанства“ от мярка 4 „Инвестиции в материални активи“ с ИД № 24/04/1/0/03238/08.06.2015г. Заявление за подпомагане е одобрено и на 04.02.2016г. между [фирма] и ДФЗ е сключен Договор № 24/04/1/0/03238 за отпускане на безвъзмедна финансова помощ за изпълнение на проект „Създаване на лешниково насаждение по биологични способи и закупуване на специализирана техника“. Размерът на одобрената субсидия е 476 816,14 лв.

С писмо изх. № 01-2600/4820 от 09.08.2017г. [фирма] е уведомено, че се открива производство за налагане на финансови корекции, по които ще бъде наложена финансова корекция в размер на 476 816,14 лв. С писмото е указана възможността за подаване на възражения и представяне на писмени доказателства. Писмото е съобщено чрез поставянето му на таблото за уведомление на ДФЗ – Областна дирекция „Х.“, тъй като дружеството не е било открито на посочения адрес за кореспонденция/ адрес на управление. Писмото е поставено на 25.09.2017г. и е свалено на 09.10.2017г. В указания срок възражения и документи не са постъпили от дружеството.

На 21.12.2017г. изпълнителният директор на ДФЗ „Земеделие“ е издал процесното Решение № 24/04/1/0/03238/3/01/04/01, с което е отказал изцяло плащането на безвъзмедната финансова помощ по Договор № 24/04/1/0/03238/0402.2016г. Фактическите и правни съображения, с които е издадено решението, са следните:

Заявката за окончателно плащане № 24/04/1/0/03238/3/01 е подадена на 30.01.2017г., като е определена за извършване на проверка на място. Такава е извършена на 10.03.2017г. от РТИ –Х.. При нея е констатирано, че общата площ на имотите, включени в инвестицията по документи, е 89,36 ха, а установената при проверката на място е 88, 8314 ха. Установено е също, че е следвало да има 50 650 броя живи растения, както са заявени от бенефициента, а при проверката е констатирано, че живи растения има върху 69,93 ха. Също така, на площ от 19,28 ха е установено, че има обработка на почвата и забити подпорни колчета съгласно схемата за засаждане, но няма вкоренен посадъчен материал (живи растения), а вместо това на места до сяко колче има поставена некоренена пръчка (клонка) от лешник. Общият брой на живите растения е 30 705 ч при заявени за финансиране 50 650 броя. Цитирано е писмо на И. И. – упълномощен представител на [фирма], в което същата е заявила, че „ ...след подаване на заявката за плащане и оттеглянето на снежната покривка установихме пропадане на посадъчния материал на определени площи“, вследствие на стеклите се лоши агрометеорологични условия през изтеклата година. В момента сме заявили доставката на 10 000 броя посадъчен материал и веднага щом агрометеорологичните условия позволят извършването на съответните

агротехнически условия ще започнем засаждането на пропадналия посадъчен материал.“ Административният орган е посочил, че към датата на заявката за окончателно плащане ДФЗ не е информиран за пропадналите площи от ползвателя, което е нарушение на изискването на чл.9, ал.1, т.11 от договора от 04.02.2016г. Изложено е също, че с подаването на заявката за плащане ползвателят е декларирал, че цялата инвестиция е действително завършена и че не е извършена нередност, но е представил документи (фактури, платежни документи, приемо-предавателни протоколи, фирмен документ, удостоверяващ действителното и реално извършване на инвестицията), които не отговарят на фактическото положение, констатирано при извършената проверка на място. Поради това административният орган е приел, че е нарушена клаузата на чл.9, ал.1, т.8 от договор № 24/04/1/0/03238 от 04.02.2016г. и чл.49, ал.1, т.7 от Наредба № 9 от 21.03.2015г. за прилагане на подмярка 4.1 "Инвестиции в земеделски стопанства" от мярка 4 "Инвестиции в материални активи" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 – 2020 г. (Наредба № 9) С оглед на това и на основание чл. 47, ал.1, т.3 във връзка с чл. 49, ал.1, т.7 от Наредба № 9 и чл.72, ал.1 и чл.73, ал.1 от ЗУСЕСИФ е отказал изплащането на безвъзмездната финансова помощ по договора в пълен размер.

Видно от приложените на л. 45 – 48 от делото доказателства, административният орган е изпратил актът за връчване чрез куриера Стар пост на адреса на управление и на посочения от дружеството адрес за кореспонденция. Съобщенията не са получени от дружеството, като върху една част от обратните разписки е отбелязано, че адресът е сменен, на други – че е непознат. С оглед на това административният орган е пристъпил към съобщаване на акта по реда на чл.61, ал.3 от АПК, действащ към момента на прилагането му. Видно от констативния протокол, приложен на л. 51 от делото, решението е поставено на таблото за обявления на Областната дирекция на ДФЗ – Х. в продължение на 14 дни - от 07.02.2018г. до 21.02. 2018г.

Междувременно, по повод на подаден сигнал (вх. № на ДФЗ № 02-6500/8050 от 14.09.2016г.) за извършване на измамни действия за изграждане на процесната лешникова градина от [фирма], с Постановление от 10.09.2018г. на СГП по пр.пр. № 9755/2017г. е образувано досъдебно производство за престъпление по чл.248а, ал.2 вр. ал.1 НК, изразяващо се в представяне пред ДФЗ на неверни сведения в Заявление за подпомагане с ИД № 24/04/1/0/03238/08.06.2015г. за проект „Създаване на лешниково насаждение по биологични способности“ на територията на [населено място] дол и [населено място], общ. Братя Д., обл. С. З. при кандидатстване по ПРСР 2014 – 2020 г., подмярка 4.1, за да получи средства от фондове, принадлежащи на Европейския съюз, както и за данъчно престъпление по чл.255 от НК.

В рамките на разследването е възложена агротехническа експертиза, която да изясни фактическото състояние на процесните масиви от периода на създаването им до настоящия момент. Експертизата е извършена от вещото лице проф. В. Б., който е следвало да установи какво е било състоянието на парцелите и имало ли е лешникови насаждения към 31.12.2015 г., към 2016 г. и към м. март 2017г. Експертизата е констатирала, че са направени 2 проверки на място. Първата е извършена на 14 и 15.02.2017 от експерти от Технически инспекторат при РА на ОД [населено място], ДФЗ. От изготвения Контролен лист и прегледа на направения от тях снимков материал вещото лице е установило, че декларираната площ с лешникови насаждения е 83,28ha, а установената чрез измерване с G. площ е 79,38ha, като е посочило, че по това време на сезона терена е покрит със сняг и има необработени площи. Втората

проверка е извършена от представители на РТИ [населено място] при ДФЗ на 27.02. до 09.03.2017 г. Експертната е констатирала, че подготовката на площите и изграждането на лешниковите масиви е започнало в края на 2015г. в [населено място] дол и е продължило през 2016г. в [населено място], общ. Братя Д., обл. С. З.. През същата 2016г. са извършвани агротехнически мероприятия като - окопаване, дисковане и поливане на насажденията. Служителите на РТИ при ОД [населено място] на ДФЗ при проверката на място са установили, че в [населено място] дол по документи са засадени 46,2095 ха, а чрез измерване с Г. - 46,3131 ха, а за [населено място] съответно - 43,1527 ха по документи и 42,9825 ха чрез измерване. Общо за двете села засадените лешници по документи са 89,3622, а чрез измерване с Г. - 89,2956. Според вещото лице разликата от 0,0666 е нищожна и може да се приеме в границите на грешката при измерването. Установено е също така, че допустимата за подпомагане площ е 69,9379 ха, а недопустимата площ за подпомагане - 18,9954ха. Тъй като според Наредба № 2 от 17 февруари 2015 г. критериите за допустимост на земеделските площи за подпомагане по схеми и мерки за плащане на площ е необходимо поне 70% от растенията да са живи, установени са 437 бр./ха, при норматив 500 бр., което прави 87,4% за [населено място] дол., а за [населено място] - 443бр./ха, или 88,6% живи растения. Общо за двете села за обща допустима за подпомагане площ от 69,9379ха при схема на засаждане 4/5м са необходими 34 969 броя лешникови фиданки, а са установени – 30 710 бр. Това прави 87,8% живи растения, което е в границите между 70 и 100%, т.е тези площи са допустими за подпомагане. Разликата до 100% (около 12% неприхванати растения при площите одобрени за подпомагане) живи растения се дължи на неприхващане на част от посадъчния материал, което може да се дължи на лоши климатични условия - суша или преовлажнение на почвата, некачествено засаждане - плитки ямки, неизвършено торене, недобре извършена обработка на почвата за борба с плевелите и недобре окоренен посадъчен материал. На въпроса спазени ли са били условията предвидени в бизнес - плана по проекта за засаждане на посадъчния материал вещото лице е отговорило, че има неизпълнение на предвидените в бизнес-плана площи от 12,0613 ха, но има съответствие на предвидения за закупуване вкоренен посадъчен материал. Останалите мероприятия като: подравняване, риголване, почистване от корени и камъни, оран и дисковане 3 пъти на площта са извършени от фирма [фирма], съгласно договор от 28.10.2015г. и приемо-предавателен протокол от 30.04.2016г. Въз основа на резултатите от експертната и на другите събрани в хода на разследването доказателства, с Постановление от 19.04.2019г. СГП е прекратила досъдебното производство (ДП № 238 от описа на ГДНП-МВР, пр.пр. № 9755/2017г., л. 605 и сл. От делото).

При така установеното от фактическа страна, съдът формира следните изводи:

Относно допустимостта на жалбата

Спорният въпрос, свързан с допустимостта на жалбата, касае спазването на срока за оспорване на административния акт, т.е. дали жалбата се явява просрочена. За тази цел следва да бъде установено дали и кога актът е редовно съобщен на адресата си.

Съгласно чл. 61, ал.2 от АПК (в редакцията му към датата на издаване на оспорения акт редакция), съобщаването на административния акт може да се извърши чрез устно уведомяване за съдържанието на акта, което се удостоверява с подпис на извършилото го длъжностно лице, или чрез отправяне на писмено съобщение, включително чрез електронна поща или факс, ако страната е посочила такива. Според ал.3, когато

адресът на някои от заинтересованите лица не е известен или то не е намерено на посочения от него адрес, съобщението се поставя на таблото за обявления, в Интернет страницата на съответния орган или се оповестява по друг обичаен начин. Анализът на разпоредбата сочи, че административният орган е длъжен да съобщи акта по един от предвидените в ал.2 способа, т.е. чрез устно уведомяване или писмено съобщение и само ако не успее да стори това поради неизвестност на адреса или ненамирането на лицето на този адрес, едва тогава може да премине към връчване на акта по реда на ал.3. Тежестта за доказване на законосъобразното съобщаване на акта е на административния орган. В изпълнение на указанията, дадени от ВАС с Определение № 4244 от 13.04.2020г. по адм.д. № 3281/2020г. , съдът е напътил административния орган, че следва да представи доказателства относно редовността на връчването на Решение № 24/04/1/0/03238/3/01/04/01, конкретно относно изпълнението на предпоставките по чл.61, ал.3 АПК (в приложимата редакция). На жалбоподателя съдът е указал, че следва да представи доказателства за подаването на жалбата в срок, както и относно седалището и адреса на управление на дружеството или за друг адрес, който то е посочило пред административния орган във връзка с административното производство. В изпълнение на дадените указания страните са ангажирали писмени и гласни доказателства, в това число съобразно разпределената доказателствена тежест в производството по оспорване на документи по чл. 193 ГПК.

Въз основа на събраните доказателства съдът приема, че редът за връчване по чл.61, ал.3 АПК не е бил законосъобразно приложен. Административният орган е пристъпил към връчване чрез поставяне на съобщение на таблото за уведомление по съображения, че изпратените чрез куриера „Стар пост“ съобщения не са получени от дружеството, като върху една част от обратните разписки е отбелязано, че адресът е сменен, а на други – че е непознат. По искане на жалбоподателя съдът е открил производство по оспорване истинността на обратните разписки, като е оспорено както авторството на документите, така и верността на отразените в тях удостоверителни изявления. Съдът намира, че оспорването на истинността на обратните разписки е успешно проведено. Според показанията на свидетеля С. Ц. П., посочен от [фирма] като лицето, отговорно за връчването на пратките, за които се отнасят процесните обратни разписки, липсва негов подпис върху обратните разписки, а освен това не се установява категорично и дали по времето, когато са правени опитите за връчване на пратките, свидетелят все още е работил в куриерското дружество. Успешно е и оспорването на верността на документите. По делото бяха събрани достатъчно и убедителни доказателства, опровергаващи изявлението на куриера, обективирано в обратните разписки, че получателят на пратките - [фирма] е бил непознат на адреса. Видно от показанията на свидетелите И. Г. и Д. Г., както и от представените от жалбоподателя писмени доказателства (л. 569 – 584 от делото), в това число декларация от [фирма], дружеството е поддържало офис на посочения адрес, който е бил реално използван. Според показанията на свидетелите, офисът се намира в бизнес сграда, имало е служители в него и достъпът на външни лица е бил свободен, като пратките и съобщенията се доставяли директно на съответните ползватели. Показанията на свидетелите са логични, непротиворечиви и кореспондират с писмените доказателства, които жалбоподателят е ангажирал с цел да се установи, че на посочения адрес дружеството е получавало своята кореспонденция, в това число с ДФЗ. При това положение съдът приема за доказано, че верността на изявлението, материализирано обратните разписки, не отговаря на действителното положение, а

това означава, че не е изпълнена предпоставката по чл.61, ал.3 АПК, позволяваща да се пристъпи към съобщаване на административния акт чрез поставянето му на таблото за съобщения. Само на това основание следва да се приеме, че съобщаването по реда на чл.61 ал.3 АПК е незаконосъобразно, поради което и срокът за оспорване на акта не е започнал да тече според датата на съобщаването му по този ред и следователно не е влязъл в сила на 21.02.2018г., както е посочил ответникът в писмо изх. № 02-266/3814 от 12.08.2019г. С оглед на така установената незаконосъобразност на връчването на акта по чл.61, ал.3 АПК, следва да се приеме, че първото редовно съобщаване, че процесният акт е издаден, е извършено с писмо изх. № 02-266/3814 от 12.08.2019г., получено от дружеството на 18.11.2019г. (л. 581) Броим от тази дата, срокът за оспорване на процесното решение не е изтекъл към датата на подаване на жалбата (29.11.2019г.), следователно същата е в срок и е допустима.

Разгледана по същество, тя е основателна.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган и при спазване на административнопроизводствените правила. Решението обаче е незаконосъобразно, тъй като е издадено при неясни, непълни и хаотични мотиви, както и при недоказаност на фактическите констатации. Конкретно пороците на акта се изразяват в следното:

В чл.70, ал.1 от ЗУСЕСИФ (в приложимата към датата на издаване на акта редакция) са посочени основанията, на които може да бъде отменена изцяло или частично финансовата подкрепа със средства от ЕСИФ чрез извършване на финансова корекция: 1. когато по отношение на бенефициента е налице конфликт на интереси по смисъла на чл. 57 от Регламент (ЕС) № 966/2012; 2. за нарушаване на правилата за държавната помощ по смисъла на чл. 107 от Договора за функционирането на Европейския съюз; 3. за нарушаване на принципите по чл. 4, параграф 8, чл. 7 и 8 от Регламент (ЕС) № 1303/2013; 4. за нарушаване на изискването за дълготрайност на операциите в случаите и в сроковете по чл. 71 от Регламент (ЕС) № 1303/2013; 5. за проекта или за част от него не е налична одитна следа и/или аналитично отчитане на разходите в поддържаната от бенефициента счетоводна система; 6. за неизпълнение на мерките за информация и комуникация, задължителни за бенефициентите; 7. за неизпълнение на одобрени индикатори; 8. при постъпили инцидентни приходи във връзка с изпълнението на проекта; 9. за нередност, съставляваща нарушение на правилата за определяне на изпълнител по глава четвърта, извършено чрез действие или бездействие от страна на бенефициента, което има или би имало за последица нанасянето на вреда на средства от ЕСИФ и 10. за друга нередност, съставляваща нарушение на приложимото право на Европейския съюз и/или българското законодателство, извършено чрез действие или бездействие от страна на бенефициента, което има или би имало за последица нанасянето на вреда на средства от ЕСИФ.

Както е видно, разпоредбата на чл. 70, ал. 1 от ЗУСЕСИФ съдържа десет различни хипотези, като в обжалваното решение не се съдържа конкретизация кое от посочените основания административният орган счита, че е налице, за да откаже изплащането на помощта. Всъщност, сред посочените в акта правни основания въобще липсва позоваване на чл. 70 от ЗУСЕСИФ (посочени са само чл. 72, ал.1 и чл.73, ал.1 от с.з.), липсва и подвеждане на направените от органа фактически констатации под

съответната хипотеза на чл.70, ал.1 от ЗУСЕСИФ. Само този пропуск представлява съществено процесуално нарушение, водещо до неспазване на изискването за форма по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК на административния акт, тъй като е нарушено правото на защита на лицето, а съдът е в невъзможност да осъществи контрол върху материалната законосъобразност на акта – дали е изпълнена съответната хипотеза на правната норма, която органът счита за осъществена. В конкретния случай, от изложените в решението съображения може да се направи заключение, че административният орган е визирал като основание за налагане на корекцията наличието на нередност. В чл.70, ал.1 от ЗУСЕСИФ обаче са предвидени две основания за налагане на корекция, свързани с нередност - нередност, съставляваща нарушение на правилата за определяне на изпълнител по глава четвърта, извършено чрез действие или бездействие от страна на бенефициента, което има или би имало за последица нанасянето на вреда на средства от ЕСИФ (т.9) и за друга нередност, съставляваща нарушение на приложимото право на Европейския съюз и/или българското законодателство, извършено чрез действие или бездействие от страна на бенефициента, което има или би имало за последица нанасянето на вреда на средства от ЕСИФ (т.10). Ако органът е имал предвид нередност по т.10, то според ал.2 на разпоредбата случаите на нередности, за които се извършват финансови корекции по ал. 1,т. 9, се посочват в нормативен акт на Министерския съвет, т.е. в Наредбата за посочване на нередности, представляващи основания за извършване на финансови корекции, и процентните показатели за определяне размера на финансовите корекции по реда на Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове. Административният орган обаче не е посочил вид нередност съгласно Наредбата и всъщност по никакъв начин не е обсъждал която и да е категория нередност по този нормативен акт.

От друга страна, административният орган е мотивирал отказа си за изплащане на безвъзмездната финансова помощ с нарушение на чл.9, ал.1,т.8 от Договора за отпускане на БФП от 04.02.2016г. и чл. 49, ал.1, т.7 от Наредба № 9 от 21.03.2015 г. за прилагане на подмярка 4.1 "Инвестиции в земеделски стопанства" от мярка 4 "Инвестиции в материални активи" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 – 2020 г. (Наредба № 9 от 21.03.2015г., Наредбата). В чл. 49, ал.1 от Наредба № 9 от 21.03.2015г. са посочени основанията, на които Разплащателната агенция може да откаже изплащането, както и да изиска възстановяване на част или цялата финансова помощ. В т.7 попадат случаите, когато ползвателят на помощта е представил пред РА декларация и/или документ с невярно съдържание, неистински и/или преправени такива, включително когато тази декларация и/или документ са представени при или по повод кандидатстването му за подпомагане. Идентична на разпоредбата на чл.49, ал.1, т.7 е клаузата на чл.9, ал.1,т.8 от Договора. В случая административният орган отново не е конкретизирал нито кои документи или декларация са с невярно съдържание, неистински и/или преправени, нито коя от всичките хипотези на чл.49, ал.1,т.7 от Наредба № 9, респ. чл.9, ал.1,т.8 от Договора намира за осъществена.

На първо място, в решението е посочено, че бенефициентът е представил документи (фактури, платежни документи, приемо-предавателни протоколи, фирмен документ, удостоверяващ действителното и реално извършване на инвестицията), които не отговарят на фактическото положение, но административният орган не ги е индивидуализирал, а така формулирани, твърденията му са общи и неконкретизирани. Това изначално опорочава акта поради невъзможността лицето, а и съдът да разберат какви точно са фактическите констатации на административния орган и за кои документи те се отнасят. Административният орган е посочил, че с подаването на заявката за плащане ползвателят е декларирал, че цялата инвестиция е действително завършена. Той обаче не заявява изрично, че счита тази декларация за неистинска или с невярно съдържание, не го и обосновава. Както вече беше казано, съдът не може да предполага какво е имал предвид административният орган, какви изводи е направил и как е формирано неговото волеизявление. Ако административният орган действително се основава на резултатите от извършените проверки, то е следвало аргументирано да обоснове дали и защо при тези констатации счита, че инвестицията е незавършена, в каква степен е незавършена, може ли да бъде осъществена и защо ако изпълнението е само частично, е постановен отказ от финансиране изцяло.

На следващо място, не е доказано по съответния процесуален ред - чл. 193 от ГПК вр. чл.144 от АПК обстоятелството, че жалбоподателят като ползвател на помощта е представил декларация и/или документ с невярно съдържание, неистински и/или преправени такива. Това обстоятелство не е установено и в рамките на образуваното и впоследствие прекратено наказателно производство. При това положение изцяло необосновано и недоказано остана твърдението на органа за нарушение на чл.9, ал.1,т.8 от Договора и чл. 49, ал.1, т.7 от Наредба № 9 от 21.03.2015 г. , което да бъде основание за постановения от него отказ да бъде изплатена безвъзмедната финансова помощ по Договор № 24/04/1/0/03238/04.02.2016г.

Предвид всичко изложено, оспореното Решение № 24/04/1/0/03238/3/01/04/01, изх. № 01-2600/4820 от 21.12.2017г. се явява незаконосъобразно и следва да бъде отменено, а преписката да бъде върната на административния орган за ново произнасяне по подадената заявка за окончателно плащане № 24/04/1/0/03238/3/01 от 30.01.2017г. съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени сторените по делото разноски. Ответникът е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което съдът намира за основателно, с оглед на което приема за справедливо и съответно на фактическата и правна сложност на делото да присъди разноски за адвокат в размер на 5000 лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 51 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма] Решение № 24/04/1/0/03238/3/01/04/01 за налагане на финансова корекция, изх. № 01-2600/4820 от 21.12.2017г., издадено от изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“.

ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ за ново произнасяне по подадената заявка за окончателно плащане № 24/04/1/0/03238/3/01 от 30.01.2017г., при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ да заплати на [фирма] разноски по делото в размер на 6870 лв / шест хиляди осемстотин и седемдесет лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от деня на съобщението за постановяването му.

СЪДИЯ: